

Sygn. akt: III U 545/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2013 r. w O.

sprawy z odwołania K. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 27.06.2012r. **znak** (...) -1/01/SER

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. J. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.07.2005r. do 30.11.2010r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
- przyznaje adw. W. G. ze Skarbu Państwa - Kasa Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie K. J. z urzędu.

Sygn. akt III U 545/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.06.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania K. J. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od daty jej powstania.

K. J. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, które w toku postępowania było kilkakrotnie przez pełnomocnika odwołującego modyfikowane. Ostatecznie pełnomocnik odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od

lipca 2005 roku do 01.12.2010r. Odwołujący wywodził, że składając wniosek 22.07.2005r. jego intencją było złożenie wniosku o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości podnosząc, że odwołujący w dniu 22.07.2005r. złożył wniosek o przyznanie całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji z ogólnego stanu zdrowia, nie złożył natomiast wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 30.03.1998r. (...) Oddział w C. przyznał ubezpieczonemu K. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stałe.

W dniu 22.07.2005r. K. J. udał się do ZUS w celu złożenia wniosku o ustalenie jego uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W protokole wniosek ten został przez pracownika ZUS zanotowany jako wniosek o „przyznanie całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji z ogólnego stanu zdrowia” (vide k. 13 a.r.). W następstwie złożonego wniosku, K. J. został skierowany na badanie lekarskie, po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 10.08.2005r. stwierdził, że K. J. jest całkowicie niezdolny do pracy od 27.10.2004r. do 31.08.2007r. i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. K. J. od powyższego orzeczenia nie złożył sprzeciwu. W oparciu o to orzeczenie ZUS decyzją z dnia 21.09.2005r. odmówił K. J. prawa do dodatku pielęgnacyjnego. K. J. nie skarżył tej decyzji. W rozmowie telefonicznej od pracownicy ZUS uzyskał ustną informację, że renta z ogólnego stanu zdrowia nie należy mu się, gdyż nie ma wymaganego stażu pracy.

W dniu 23.09.2005r. w ZUS sporządzono pismo adresowane do K. J., informujące go, że lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 10.08.2005r. uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia i w związku z tym może on ubiegać się o przeliczenie renty z ogólnego stanu zdrowia – po złożeniu wniosku (k. 69 a. r.). W aktach rentowych brak jest jakiegokolwiek adnotacji o przesłaniu tego pisma ubezpieczonemu, jak też potwierdzenia odbioru tego pisma przez K. J..

W dniu 25.02.2010r. K. J. złożył wniosek o ustalenie jego uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Do wniosku załączył zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 11.03.2010r. Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 29.03.2010r. stwierdził, że K. J. jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.03.2013r. ustalając datę powstania całkowitej niezdolności do pracy na dzień 27.10.2004r. stwierdzając, że całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W dniu 7.04.2010r. ubezpieczony złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23.04.2010r. nie stwierdziła u K. J. całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec powyższego decyzją z dnia 5.05.2010r. ZUS wydał decyzję odmawiającą K. J. przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji i sprawa zawisła przed Sądem Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt III U 1194/10, który postanowieniem z dnia 01.09.2010r. umorzył postępowanie w sprawie a wniosek K. J. o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia oraz prawo do dodatku pielęgnacyjnego przekazał do rozpoznania ZUS. Wobec powyższego K. J. został skierowany na badanie do lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 15.12.2010r. stwierdził, że K. J. jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.12.2014r., ustalając datę powstania całkowitej niezdolności na dzień 1.10.2010r., nie stwierdzając jednocześnie u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Ubezpieczony zgłosił sprzeciw od tego orzeczenia i Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15.03.2011r. stwierdziła, że K. J. jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.12.2014r. z datą jej powstania w dniu 1.12.2010r. Komisja Lekarska ZUS również nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Na podstawie tego orzeczenia ZUS decyzją z dnia 25.01.2011r. przyznał K. J. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od 1.12.2010r. do 31.12.2014r. Decyzję tę ubezpieczony zaskarżył i sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pod sygnaturą III U 474/11, który następnie postanowieniem z dnia

8.05.2012r. odrzucił odwołanie od decyzji z 25.01.2011r., natomiast wniosek K. J. z dnia 22.07.2005r. o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia przekazał do (...) Oddział w P..

Decyzją z dnia 27.06.2012r. ZUS odmówił K. J. przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od daty jej powstania podnosząc, że pomimo poinformowania pismem z dnia 23.09.2005r., że może ubiegać się o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, K. J. nie złożył wniosku o prawo do renty z ogólnego stanu zdrowia.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył co następuje:

Odwołanie K. J. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. - Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. W myśl art. 58 ust. 1 pkt 1 powoływanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, jeżeli ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 1 rok, jeśli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat. Przy czym zgodnie z ustępem 2 tegoż przepisu okres ten winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust.1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W przedmiotowej sprawie poza sporem było, że lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 10.08.2005r. stwierdził, że K. J. jest całkowicie niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia okresowo do 31.08.2007r. z datą powstania niezdolności 27.10.2004r. Zasadniczą kwestią sporną pomiędzy stronami, od której zależała skuteczność odwołania K. J., było natomiast ustalenie czy 22.07.2005r. doszło do skutecznego złożenia przez ubezpieczonego wniosku o ustalenie uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Odwołujący w tym zakresie konsekwentnie wywodził, że w dniu 22.07.2005r. jego intencją było złożenie wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Odwołujący wyjaśnił, że wiedział, iż nie ma wówczas szans na rentę wypadkową z tytułu całkowitej niezdolności od pracy, którą pobierał ze względu na schorzenia narządu wzroku, a te nie uległy wówczas znacznemu pogorszeniu. Pojawiły się natomiast u niego inne dodatkowe poważne schorzenia, które nie miały żadnego związku z wypadkiem przy pracy, potwierdzone złożoną przez niego dokumentacją lekarską. Odwołujący wywodził również, że po otrzymaniu orzeczenia lekarza orzecznika, czekał na podwyższenie renty, którą jednak otrzymywał w dalszym ciągu w niezmienionej wysokości. Zadzwoił więc do ZUS by wyjaśnić sytuację. Wówczas uzyskał od pracownicy ZUS telefonicznie ustną informację, że renta z ogólnego stanu zdrowia nie należy mu się, gdyż nie ma odpowiedniego stażu pracy. Z tego powodu w kolejnych latach, będąc przekonanym, że renta z ogólnego stanu zdrowia nie należy mu się, nie dochodził swoich praw, pobierając w dalszym ciągu rentę wypadkową. Dopiero lekarz orzecznik w 2010r. uświadomił mu, że winien mieć przyznane prawo do renty z ogólnego stanu zdrowia już w 2005r. Odwołujący utrzymywał też konsekwentnie, że otrzymał jedynie orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 23.09.2005r., nie otrzymał natomiast od ZUS żadnej pisemnej informacji, że w związku z treścią tego orzeczenia może ubiegać się o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Organ rentowy natomiast wywodził w tym zakresie, że odwołujący nie zgłosił skutecznie wniosku o przyznanie mu prawa do renty w ogólnego stanu zdrowia a jedynie wniosek o „przyznanie całkowitej niezdolności do pracy i do

samodzielnej egzystencji z ogólnego stanu zdrowia”. Zdaniem organu rentowego, dla pracownika ZUS przyjmującego ten wniosek oczywistym było, że skoro odwołujący pobiera rentę wypadkową z tytułu częściowej niezdolności do pracy, składa on wniosek o ustalenie uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego do pobieranej renty. Na tę okoliczność organ rentowy wniósł o przesłuchanie w charakterze świadka K. M. pracownicy ZUS, która przyjmowała ustny wniosek K. J. w dniu 22.07.2005r. i sporządziła z tej czynności protokół. K. M. potwierdziła przed Sądem, że to ona przyjmowała od ubezpieczonego do protokołu wniosek. Świadek utrzymywała jednak, że jej zdaniem K. J. chodziło wówczas o ustalenie uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego. Ponadto świadek zeznała, iż wedle jej wiedzy nie było wówczas możliwości złożenia skutecznie wniosku o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia wyłącznie do protokołu, jej zdaniem taki wniosek musiał być złożony pisemnie na formularzu. Świadek nie umiała jednak przekonująco i logicznie wyjaśnić dlaczego w protokole znalazł się zapis z którego treści wynikało, że odwołujący stawiał się „w sprawie przyznania całkowitej niezdolności do pracy i do samodzielnej egzystencji z ogólnego stanu zdrowia”, który własnoręcznie sporządziła w dniu 22.07.2005r.

Oceniając sprzeczne ze sobą zeznania odwołującego i świadka K. M. w omawianym zakresie, Sąd dał wiarę argumentacji przedstawionej przez odwołującego. Zdaniem Sądu w pełni logiczne i przekonujące są w tym zakresie twierdzenia, że rzeczywistą intencją odwołującego było złożenie wniosku o ustalenie uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Podkreślić należy, że do wniosku złożonego ustnie do protokołu K. J. załączył dokumentację lekarską i wyniki badań, potwierdzające schorzenia nie mające żadnego związku z wypadkiem przy pracy, z tytułu którego pobierał on rentę wypadkową, co w jeszcze większym stopniu uprawdopodobnia tezę, że jego intencją było złożenie wniosku o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. To powinnością pracownika ZUS było w tym wypadku jednoznaczne wyjaśnienie, ustalenie, pouczenie i właściwe zaprotokołowanie wniosku ubezpieczonego. Skoro świadek M. utrzymywała, że odwołujący chciał złożyć wniosek o dodatek pielęgnacyjny winna jednoznacznie zaprotokołować, że ubezpieczony składa do protokołu wniosek takiej właśnie treści. Tymczasem w protokole znalazło się sformułowanie że wniosek dotyczy „przyznania całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji z ogólnego stanu zdrowia”. Organ rentowy wywodził ponadto, że pismem z dnia 25.09.2005r. informował K. J., po wydaniu orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 10.08.2005r. o uznaniu go za całkowicie niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia, o możliwości złożenia wniosku o przyznanie prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia, jednakże odwołujący konsekwentnie zaprzeczał aby takie pismo do niego dotarło. W aktach rentowych brak jednak jakiegokolwiek adnotacji, z której wynikałoby, że pismo to zostało odwołującemu wysłane, brak też dowodu, by odwołujący pismo takie odebrał. Odwołujący w przekonujący sposób wyjaśnił również przyczyny, dla których przez szereg lat nie dociekał dlaczego nie uzyskał prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia, podając w tym zakresie, że jakiś czas po otrzymaniu orzeczenia lekarza orzecznika dzwonił do ZUS by dowiedzieć się dlaczego nie otrzymał świadczenia w wyższej wysokości, tam jedna z pracownic poinformowała go, że prawo do renty z ogólnego stanu zdrowia mu nie przysługuje z uwagi na fakt, iż nie ma odpowiedniego stażu pracy.

Wskazać w tym miejscu również należy, że w dacie składania spornego wniosku obowiązywały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. nr 10, poz. 49 ze zm.). Z § 4 wspomnianego rozporządzenia wynika, że postępowanie w sprawie świadczeń emerytalno-rentowych wszczyna się na podstawie wniosku zgłoszonego przez osobę zainteresowaną lub jej pełnomocnika (§ 4 ust. 1). Za wniosek uważa się zgłoszone na piśmie lub **ustnie** do protokołu żądanie przyznania świadczenia, jak również wznowienia postępowania w sprawie już rozstrzygniętej prawomocną decyzją (§ 4 ust.2). W § 38 cyt. rozporządzenia przewidziano, że jeżeli prawo do świadczeń zostało udowodnione, ale zainteresowany nie przedstawił żądanych dowodów, niezbędnych do ostatecznego ustalenia wysokości świadczeń, oddział ZUS lub Biuro Rent Zagranicznych przyznaje zaliczkę w wysokości zbliżonej do przewidzianej kwoty świadczenia. Z ustępu 2 tego przepisu wynika, że jeżeli zainteresowany nie przedstawił w wyznaczonym terminie żądanych dowodów, niezbędnych do wydania decyzji ostatecznej, organ rentowy wydaje decyzję ustalającą wysokość świadczeń na podstawie posiadanych dowodów. Z § 37 cyt. rozporządzenia wynika, że Oddział ZUS w razie odmowy prawa do emerytury powinien: rozpatrzyć uprawnienia zainteresowanego do renty inwalidzkiej, jeżeli z akt sprawy wynika, że nie pozostaje on w zatrudnieniu, a ma okres zatrudnienia wymagany

do przyznania takiej renty, a także pouczyć zainteresowanego o możliwości ubiegania się o rentę inwalidzką, jeżeli z akt sprawy wynika, że w razie inwalidztwa miałby prawo do takiej renty; jeżeli zgłoszenie wniosku o rentę inwalidzką nastąpi w ciągu miesiąca od daty pouczenia, za datę jego zgłoszenia przyjmuje się datę zgłoszenia wniosku o emeryturę. § 37 ust. 2 stanowi, że przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli zainteresowany nie spełnia warunków do świadczenia, o którego przyznanie zgłosił wniosek, natomiast z akt sprawy wynika, że spełnia warunki wymagane do przyznania innego świadczenia emerytalno-rentowego. Na marginesie w tym miejscu wskazać należy, że orzecznictwo dopuszcza możliwość złożenia wniosku nawet w sposób dorozumiany (vide np. wyrok Sądu Najwyższego z 23.11.2004r. sygn. I UK 171/04, OSNPUSiSP 2005, nr 11, poz. 163).

Biorąc pod uwagę wyżej cytowane przepisy w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, obowiązujące w dacie składania przez ubezpieczonego wniosku, w ocenie Sądu Okręgowego nie może budzić wątpliwości, że odwołujący K. J. w dniu 22.05.2005r. złożył skutecznie wniosek, który przez ZUS winien być potraktowany jako wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Podkreślić należy, że ZUS dysponował wówczas wszelkimi dokumentami pozwalającymi na rozpatrzenie uprawnień odwołującego do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Wszelkie dane osobowe, w tym dane dotyczące stażu pracy, zawierały akta rentowe (odwołujący pobierał przecież świadczenie z ZUS), K. J. przedłożył również wymaganą dokumentację lekarską, lekarz orzecznik wydał stosowne orzeczenie potwierdzające okresową całkowitą niezdolność do pracy odwołującego i datę jej powstania.

Z uwagi na fakt, że odwołujący utrzymywał, że był całkowicie niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia nieprzerwanie od października 2004r., a orzeczenie lekarza orzecznika z 10.08.2005r. wskazywało na okresową niezdolność do pracy do 31.08.2007r., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii i chorób zakaźnych na okoliczność wypowiedzenia się, czy istnieją podstawy do przyjęcia, że odwołujący K. J. był osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. utracił zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy w okresie od 01.09.2007r. do 30.11.2010r. (od daty 01.12.2010r. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia odwołujący ma bowiem przyznane na mocy decyzji ZUS z 25.01.2011r.)

Biegli lekarze sądowi z zakresu psychiatrii J. K. oraz z zakresu chorób zakaźnych L. K. rozpoznały u K. J. nabyty zespół niedoboru odporności w przebiegu zakażenia HIV, przebyte leczenie antyretrowirusowe, małopłytkowość o złożonej etiologii – HIV, HCV, autoimmunologiczne, przewlekłe zapalenie wątroby na tle zakażenia wirusem HIV, uzależnienie mieszane i pourazową ślepotę oka prawego. Biegli w uzasadnieniu opinii stwierdzili, że istnieją niezbita podstawy do przyjęcia, iż odwołujący był osobą całkowicie niezdolną do jakiegokolwiek pracy w okresie od 01.09.2007r. do 30.11.2010r. ze względu na zły stan fizyczno-psychiczny, który jest wynikiem ciężkich schorzeń somatycznych tj. zakażeniu wirusem HIV oraz HCV, jak również zmian sferze psychiki spowodowanych wieloletnim uzależnieniem od środków narkotycznych. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że K. J. od 13 roku życia był uzależniony od środków odurzających-kompot, heroina, alkohol, co było powodem wielokrotnych detoksykacji od 1995r, ostatnia w sierpniu 2010. Aktualnie od listopada 2010 substytucyjna terapia metadonowa. W 2002r rozpoznało nabyty zespół niedoboru odporności w przebiegu zakażenia HIV oraz przewlekłe zapalenie wątroby na tle zakażenia wirusem HCV. Biegli wskazali, że od momentu stwierdzenia tych zakażeń do chwili obecnej utrzymuje się znacznego stopnia małopłytkowość wymagająca sterydoterapii, co w opinii biegłych jednocześnie niekorzystnie wpływa na odbudowę układu immunologicznego. Od 2002r. ubezpieczony był poddany leczeniu antyretrowirusowemu. Powyższe ciężkie, źle rokujące schorzenia, ze znacznie zmniejszoną odpornością powodują częste infekcje, szczególnie dróg oddechowych o ciężkim przebiegu, które wymagają antybiotykoterapii.

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił organ rentowy podnosząc, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23.04.2010r. nie stwierdziła u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy. Organ rentowy podniósł ponadto, że biegli wydali opinię jedynie w oparciu o akta, gdyż odwołujący nie stawił się badania. Wskazując na powyższe ZUS wniósł o powołanie innego zespołu biegłych. Sąd powyższy wniosek organu rentowego w oparciu o art. 217 § 2 kpc oddalił, uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Argumenty podniesione przez organ rentowy nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z

23.04.2010r. dotyczyło oceny czy odwołujący był całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, nie dotyczyło natomiast oceny czy jest on całkowicie niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia, stąd zarzut ten jest więc całkowicie chybiony. Chybiony jest też zarzut, że odwołujący nie stawiał się na badania, wobec powyższego biegli wydający opinię opierali się tylko na dostępnej w aktach dokumentacji. Podkreślić należy, że biegli zgodnie z poleceniem Sądu oparli swoją opinię jedynie o zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną. Zważywszy, że rolą biegłych była ocena czy odwołujący był całkowicie niezdolny do pracy w latach 2007-2010, bezprzedmiotowe było, zdaniem Sądu dokonywanie badań przedmiotowych i podmiotowych odwołującego i ocena jego aktualnego stanu zdrowia, tym bardziej, że aktualną całkowitą niezdolność do pracy odwołującego z ogólnego stanu zdrowia potwierdza decyzja ZUS z dnia 25.01.2011r. W takim stanie rzeczy Sąd uznał, że argumenty organu rentowego w żaden sposób nie uzasadniały stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego całkowitej niezdolności do pracy w omawianym okresie dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddającą w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnego zespołu biegłych nie widział.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną, rzeczową i przekonującą argumentacją, zgodnie z którą istnieją niezbite podstawy do przyjęcia, iż odwołujący był osobą całkowicie niezdolną do jakiegokolwiek pracy również w okresie od 01.09.2007r do 30.11.2010r. ze względu na zły stan fizyczno-psychiczny, który jest wynikiem ciężkich schorzeń somatycznych tj. zakażeniu wirusem HIV oraz HCV, jak również zmian sferze psychiki spowodowanych wieloletnim uzależnieniem od środków narkotycznych.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że odwołujący K. J. spełnia wszystkie przesłanki wynikające z cyt. wyżej art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, warunkujące przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia. Dokumenty z akt rentowych wskazują, że odwołujący posiada określony w cytowanych wyżej przepisach wymagany okres składowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie wymienionym w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. J. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1.07.2005r. (tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek o świadczenie, zgodnie z art. 129 ust. 1 cyt. wyżej ustawy) do 30.11.2010r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiały za nieobciążaniem odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. W ocenie sądu sprawa była dość nietypowa, organ rentowy mógł mieć wątpliwości jak potraktować wniosek odwołującego, przy czym niewątpliwie większa odpowiedzialność w nieprecyzyjnym sformułowaniu wniosku odwołującego w dniu 22.05.2005r. leżała po stronie organu rentowego, którego pracownik powinien jednoznacznie ustalić, jaki wniosek ubezpieczony chce złożyć i sposób precyzyjny i jednoznaczny zanotować go w protokole. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.

O kosztach za reprezentowanie odwołującego z urzędu Sąd orzekł w oparciu o § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.